

Sophie:46

ISSN 1602-9631

J. J. Kronstrøm

Årbøgernes pioner

Karikaturtegning af J.J. Kronstrøm i Dansk Forfattertidende 1914

FAGHISTORIE

af Claus Houlberg

De brølende 20'ere var starten på astrologien herhjemme i moderne tid. Pioneren Ove Rosmon udgav sine første to bøger om astrologi i 1925-26, og samtidig var en anden pioner på banen. Hans navn var *J. J. Kronstrøm*, og astrologisk udgav han en årbog med titlen *Stjærner og Skæbner i Aaret*.

Første årbog blev udgivet i 1926 og den sidste i 1933, samme år som Danmarks første astrologiblad, O.M., så dagens lys. Årbogen nåede dermed

at udkomme i syv år. Årbogen præsenterer ham som Dr. J.J. Kronstrøm, hvilket er lidt af en tilsnigelse, da han ikke blev doktor i noget som helst.

Biografi

Hans fulde navn var Jens Johannes Kronstrøm, og han blev født den 11. november 1878 i

København. Hans fødselstid er indtil videre ukendt. Politiets registerblade har ham noteret som Stud. Art og Kontorassistent. Dansk forfatterleksikon har ham opført som journalist og bibliotekar. Han var altså forfatter og debuterede i magasinet *Tilskueren* i 1905, 27 år gammel. Tre år senere udgav han sin

En mere skorpionsk karrikaturtegning af J.J. Kronstrøm i *Dansk Forfattertidende*

første skønlitterære bog. Han havde en omfattende litterær produktion frem til sin død, den 24. juli 1933. Han præsenteres her skiftevis som J.I. Kronstrøm, I.J. Kronstrøm og J.J. Kronstrøm, og de fleste af hans værker kan stadig lånes på bibliotekerne.

Astrologien

Som det vil fremgå af listen over bøger og artikler, så tænkes hans 'okkulte' løbebane efter Første Verdenskrig. Hans roman *Den Gyldne Kunst* fra 1918 handler om en frontfigur i den okkulte verden på den tid.

Et par år senere lader han sig interviewe om 'Stjerner og Skæbne' og er begyndt at føre sig frem som astrolog. Dette på en måde, der virkede "som om han selv havde opfundet astrologien", som det blev sagt. Nogle år senere, i 1925, bidrager han til et fransk projekt, *La*

Voie d'Isis, med et afsnit om Tycho Brahe.

Herefter er det tydeligt, han helliger sig astrologien og udgiver den første astrologiske årbog i nyere tid. Den rummer både artikler, forudsigelser og eftervisninger af forudsigelserne fra året før. Første årbog er på blot 40 sider, men allerede året efter er sidetallet knap 100 sider. Et ganske ambitiøst projekt.

I samme periode virker det som om han er blevet frimurer, hvor hans sidste værk er en sangbog for Storlogen Syvstjernen.

Martinus

Der er et ofte citeret optrin, hvor han under et foredrag med Martinus lader sit iltre temperament løbe af med sig og skælder Martinus ud. Uden et ord vender Martinus ham ryggen og går væk. Kronstrøm fortsætter med at skændes med nogle af Martinus tilhængere og ender med at blive vist bort. Oprinet var ikke utypisk for Kronstrøms væremåde, kan man forstå af den samtidige beskrivelse.

Horoskop

Kronstrøm var født den 11. november 1878 med endnu ukendt fødselstid i København. Ikke blot var han dermed Skorpion af soltegn, men han var endog meget skorpionsk og plutonisk med alle de personlige planeter i dette tegn, bortset fra Månen i Tvillingerne.

Netop Månen i Tvillingerne gjorde ham meget nysgerrig og informationssøgende af natur. Herskeren over Månen er Merkur, som står i Skorpionen; en position, der ofte omtales som 'svigermors skarpe tunge'.

TITLER

på bøger (og visse artikler) af J.J. Kronstrøm

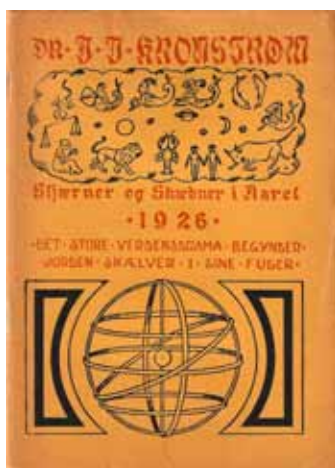
- 1908. Fra Fattiggaden, sange og rytmer
- 1911. Den mørke by, fortælling om proletarer
- 1911. De martrede
- 1913. Arbejdets sange og andre digte
- 1913. Uden om Loven, fortælling om forbrydere
- 1915. Medens de Kæmper, soldaterbreve under Verdenskrigen
- 1913. Luftsport (s.m. P.Kryger)
- 1916: Festskrift for Husassistenternes Fagskole
- 1916. Valborgs Nat, et foraarspil i 1 akt
- 1916. Bakkehuset som digterhjem
- 1917. Rahbeks Bakkehus i digt og billeder
- 1917. Arbejdets billedhugger, Constantin Meunier
- 1917. I farens stund, en historisk roman
- 1917. Vor tid, et opgør og et fremblik
- 1918. Dag og Daad og andre digte
- 1918. Den gyldne kunst. Roman i tre dele
- 1920. Stjerner og Skæbne, et interview
- 1925. L'influence Astrale d'après Tycho-Brahé
- 1926. Jorden og Solsystemet
- 1926. Stjærnerne, tankedigte og sindbilleder
- 1926-33. Astrologisk Aarbog
- 1932. Sangbog for Storlogen Syvstjernen Ordens-Brødre

Merkur er her i aspekt til Saturn, som forøgede hans videnhunger, idet han aldrig selv syntes at vide nok. Nærmest et forsker-aspekt. I tilgift er både Saturn og Merkur i aspekt til Pluto, hvilket kan have gjort ham fuldstæn-

dig kompromisløs og til tider nærmest rigid i sin tænkning og tale. Han lod sig med andre ord ikke nøjes med den første, den bedste forklaring, men var konstant sandhedssøgende.

Heldigvis er Månen i aspekt til Jupiter, hvilket forlenede ham med en god del humoristisk sans, men måske også et lidt vel storslået billede af sig selv. Dette parres med en Pluto-Måne konjunktion, der kan have givet ham nærmest depressive dyk. Han ejede med andre ord en ret kompliceret psyke.

Hans Mars er også i Skorpionen, hvilket gjorde ham kompromisløs i sine adfærd og i perioder meget arbejdsom. Mars er desuden i aspekt til Uranus, hvilket gjorde, at han helst gik sine egne veje plus at dette aspekt ofte er at se blandt astrologer. En opposition fra Mars til Neptun gav ham social

bevidsthed med et ønske om at hjælpe, hvilket blandt andet kan aflæses af de første bøger, han skrev. Han fortæller her om fattige, kriminelle, soldater ved fronten og andre marginaliserede personer.

Måne-Uranus gjorde ham sensitiv og irriteret som person, så han fik hurtigt nok af andre menneskers selskab. Han eg-

nede sig helt klart ikke til at gå i flok. Den udtalte irritabilitet og skarpe tunge må desuden have skaffet ham en del fjender. Indtil vi har hans fødselstid, kan vi dog ikke gå mere i detaljer med hans person og arbejdsmåde.

Den første årbog

Det ser ud til, at Kronstrøm var den første i nyere tid til at udgive en astrologisk årbog. Han tager her en tradition op, der går tilbage til renæssancens *Prognosticum Astrologicum*, der i over fyrre år blev udgivet af Chr IV's hofastrolog, præsten *Niels Helvad*.

Kronstrøms årbog rummer en fortale med et forsvar for astrologien og derefter artiklerne: Aaret 1926 i Stjærneperspektiv, Lande og Folk i 1926, Rundskue over de tolv Maaneder i 1926 samt et tilbageblik over 1925 og de forudsigelser, Kronstrøm må have publiceret andetsteds. Alt i alt et yderst serøst projekt.

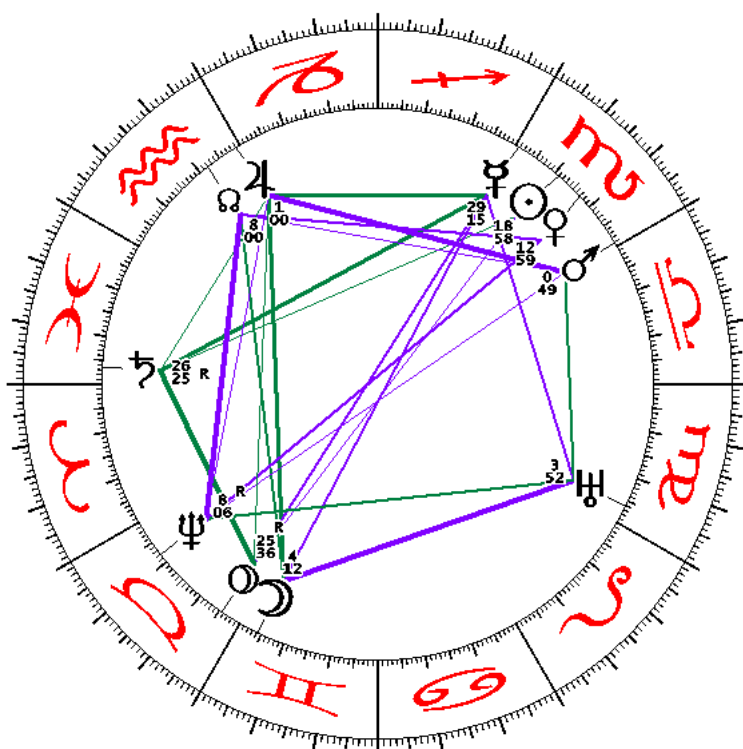
Data søges

Astrologisk Museum er indtil videre blot i besiddelse af den første årbog fra 1926, men ville meget gerne have adgang til de øvrige udgivne årbøger frem til året 1933, hvor han døde.

Videre ville museet gerne have Kronstrøms fødselstidspunkt samt nogle flere oplysninger af måske mere personlig art, men især om hans astrologiske virke. 🍏

KILDER

- <http://bibliotek.dk>
- <http://litteraturpriser.dk>
- Stjærner og Skæbner i Aaret 1926
- Dansk Forfattertidende 1914
- Dansk Forfatterleksikon

Radix1: J J Kronstrøm 11 Nov 1878 AD Malmø 12 00 00

Bonde-Practica

– astrologi i 300-årsnatten

FAGHISTORIE

af Claus Houlberg

I virkeligheden begynder denne historie i 1450, hvor Gutenberg trykte sin første bibel med den nye trykkemetode, han havde opfundet. Nogle år senere blev byen, han boede i, angrebet og hans elever flygtede til alle sider. På denne måde blev bogtrykkerkunsten udbredt med lynets hast til alle dele af Europa. Selv til Danmark, hvor der blot en menneskealder senere var fungerende trykkerier. Mest kendt var Lorentz Benedict, der bl.a. udgav Tycho Brahes skrifter.

Ud over at trykke salmebøger og bibeler, så indsog der sig en række småskrifter, der kunne holde trykkepressen i gang. Disse mere eller mindre tilfældige opgaver blev kaldt *accidentia* og blandt dem dukkede også astrologiske skrifter op. Efter renæssancens indtog i Danmark, hvilket skete ved reformationen i 1536, så blev også astrologien modtaget med åbne arme i den strøm af ny viden, der kom til landet efter nedlæggelsen af præsteskolet, bispesæder og andre levn fra den katolske periode.

Enkelte af disse *accidentia* udviklede sig til astrologiske årbøger, hvoraf den mest

navnkundige og vedholdende var *Prognosticum Astrologicum*, der blev udgivet i hele 44 år, indtil Chr. IV forbød al astrologisk forudsigelse i 1633. Dette årstal betød reelt et stop for al astrologi i her i landet og var begyndelsen til 300-årsnatten, der varede til pioneren Ove Rosmon udgav sine første astrologiske bøger i 1925-26.

300-årsnatten

Med meget lille margen gik der altså 300 år fra renæssancens astrologi blev lagt i graven af Chr IV, til den genopstod i De Brølede 20'ere. Efter afslutningen af Første Verdenskrig var der en hunger efter at kunne åbne sig op til en større verden, og astrologien kom med ind hertilands, ganske som i renæssancens tid. Denne gang sammen med radio, telegraf, jernbaner, biler og flyvemaski-

ner. I den mellemliggende periode var der til gengæld ganske stille. Bortset fra et besøg af den ægte Graf von Frankenstein i 1700-tallet, så var astrologien tilsyneladende lagt død - men ikke helt.

Astrologi og beslægtede emner overlevede i forskellige former for *accidentia* fra trykkerierne. Disse kunne på en måde kaldes forløberne for de senere 'dameblade' med deres særegne blanding af husråd, fortællinger, forudsigelser og 'stjerner'. Det er denne særlige publikationsform, der blev kaldt *Bonde-Practica*, hvilket var kort for praktiske husråd til bønder og andet godtfolk. Publikationerne blev også brugt af kirkefolk til at indflette små opbyggelige tekster som bidrag til den folkelige oplysning.

Udgivelserne har i intellektuelle kredse herhjemme haft

et ilde ry, hvorfor der ikke er blevet forsket noget videre i dem. Sandsynligvis fordi mange af skrifterne er skabt efter tysk forbillede, hvilket efter Anden Verdenskrig ikke var noget, man prioriterede højt. Sverige har haft et andet forld til disse skrifter og en del litteraturforskning foreligger herfra.

Vejr-Bøger

Den danske forskning i nyere tid har været foretaget af en privatmand, en amatør kan man sige, ved navn *Per-Olof Johansson*. Han genudgav i 1975 et lille værk, kaldet *Vejr-Bogen*, altså vejrbo-gen, og har siden fortsat med at finde materiale om disse skrifter, der kaldes Bonde-Practica. De er interessante for astrologer, idet vi her ser populærastrologiens betydning.

Vejret har i sig selv stor betydning for os alle, det ved vi, men faktisk er der ser vi her rødder tilbage til renæssancens syn på vejret, som var et andet end vort

idag. For renæssancens læger var der en intim sammenhæng mellem et givet vejr og udbruddet af sygdom. Tilmed var der en sammenhæng mellem vejret og astrologien, således at lægekunst, meteorologi og astrologi var en indlysende og alment kendt enhed.

En sammenhæng forsvinder ikke bare, fordi intelligentsiaen ændrer opfattelse. Den bliver hængende som folkevisdom på linie med bestemte udtryk, baseret på konkrete hændelser fra dengang. At noget 'går ad vandsbæk til' referer således til en hændelse i 1597, hvor Tycho Brahe blev tvunget til at forlade Danmark og netop drog til byen Vandsbeck i Holsten. Der findes adskillige sådanne udtryk og 'viden', som er blevet hængende i århundreder efter de har været officiel viden. Et udtryk som 'Østen for Solen og Vesten for Månen' refererer eksempelvis til Al-Birunis lærebog i astrologi fra år 1029. Det er en læresætning, der siger, at hvis en planet

er placeret sådan i et horoskop, så står den ekseptionelt godt.

Astrologiske årbøger

Fænomenet Bonde-Practica og Vejr-Bøger kan tillige ansues som en art astrologiske årbøger i en beskeden form indtil 300-års natten var omme. Faget astrologi har her overlevet som folkekultur og har altså i realiteten aldrig været helt dødt, sådan som det ofte hævdes.

Der er en sammenhæng og linie, der kan trækkes fra præsten *Niels Helvads* Prognostikum Astrologicum, der stoppede i 1533, og til forfatteren *J. J. Kronstrøms* astrologiske årbøger, der begyndte at udkomme i 1926. En hidtil skjult tråd, der fortjener at blive udforsket yderligere. 🍏

KILDER

- <http://www.per-olof.dk>
- <http://bondepractica.wordpress.com>
- SOPHIE nr. 20/2007

Eksempler på Bonde-Practica fra hhv. Sverige, Danmark og Tyskland så sent som i 1820'erne

Regulus og tidsaldrene – *den babyloniske zodiak*

FAGHISTORIE

af Claus Houlberg

VANDBÆRERENS tidsalder, og hvornår den begynder, har været genstand for megen diskussion. Her er endnu et bidrag, baseret på en langvarig debat i juledagene 2012, hvor Astrologisk Selskabs debatside på Facebook lagde 'lokaler' til. Med tak til de deltagende parter, navnlig *Skye Løfvander* og *Annemette Pedersen*, gives her min udgave af konklusionen.

Definition af tidsalder

Helt afgørende for forståelsen af tidsaldrene er opgøret med en populær myte. Den fortæller, at stjerne-tegnene i vores

almindelige zodiak skal stemme overens med stjernebillederne med samme navne. Hvad de naturligvis ikke gør. Man kan ikke gå direkte fra vores (tropiske) zodiak til konstellationerne på himlen. Det er nødvendigt at inddrage en tredje faktor, den sideriske zodiak.

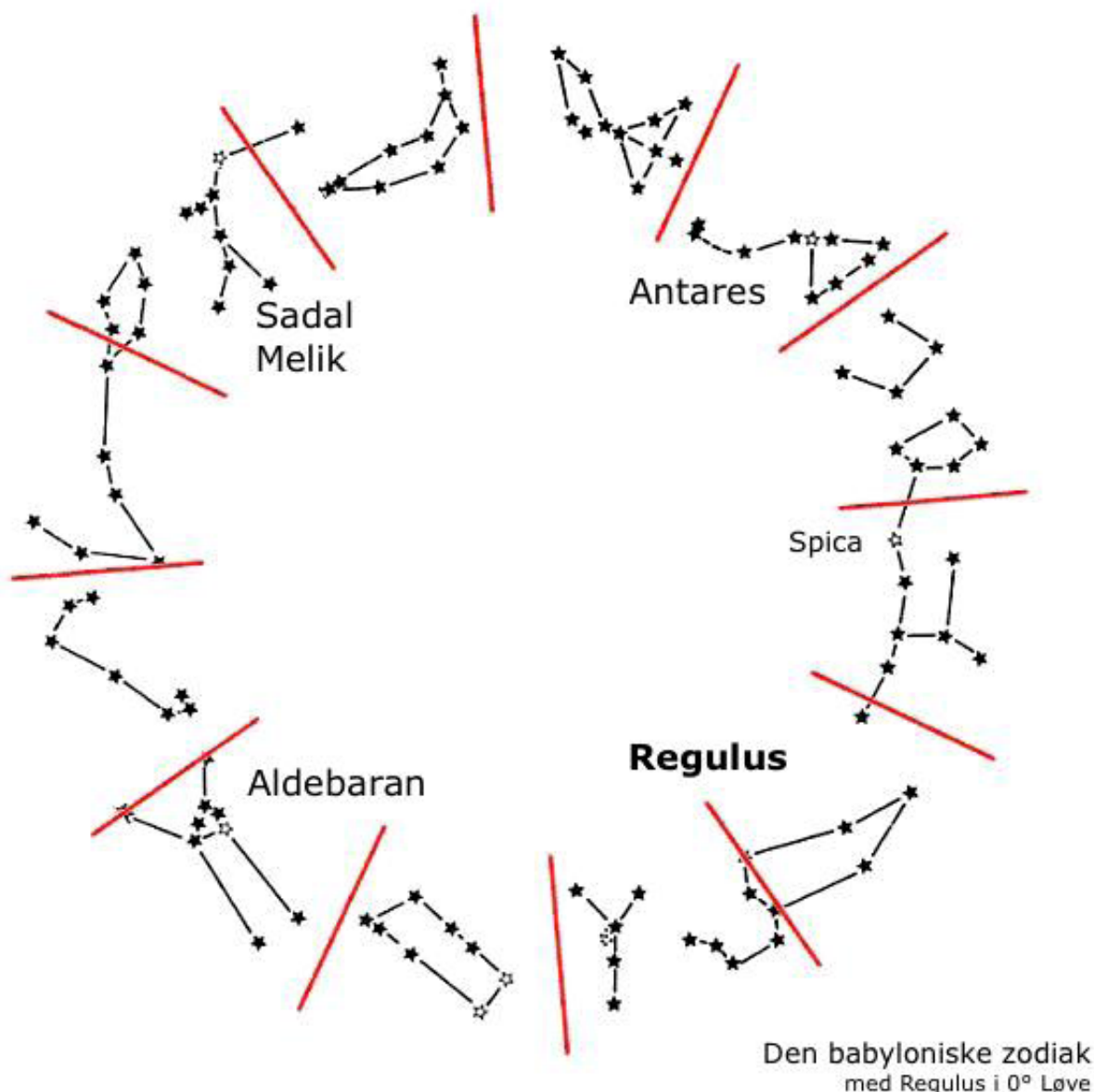
Den sideriske zodiak ligger fast forankret i relation til en eller flere fixstjerner. Vores tropiske zodiak følger årstidernes gang, hvilket binder den til forårsjævndøgn, som langsomt flytter sig i forhold til den sideriske. Det er denne forskydning (ayanamsa) mellem de to dyrekredse, der definerer de astrologiske tidsaldre. Denne definition må ligge helt fast ved en meningsfuld diskussion af,

hvordan vi definerer tidsaldrene.

Umiddelbart skulle vi dermed være på sikker grund, men det er først her problemerne begynder. Vores vestlige (tropiske) zodiak er veldefineret og kan aflæses ganske præcist. 0° Vædder er forårsjævndøgn, 0° Vægt er efterårsjævndøgn. Sommer-solhverv er 0° Krebs og vinter-solhverv er 0° Stenbuk. Klart og enkelt.

Definition af siderisk

Ganske anderledes forholder det sig med den sideriske dyrekreds, der anvendes i Indien. Vi har ofte fået at høre, at den ligger helt fast i forhold til stjernerne, men det er en sandhed med store modifikationer. For

sandheden er, at denne fastlæggelse i forhold til himlens stjerner sejler en del. Dermed er *ayanamsa*, forskydningen mellem de to dyrekredse, ikke en fast størrelse, men har den første snes forskellige værdier.

Hvilket man kan overbevise sig om ved at gå ind på Swiss Ephemeris' hjemmeside astro.com, hvor de for at kunne lave deres beregningsprogrammer har været nødt til at gennemføre

en længere diskussion af netop *ayanamsa*en. Så dette var første overraskelse.

Den vedtagne *ayanamsa* for den indiske dyrekreds bliver kaldt *lahiri-ayanamsa*, opkaldt efter en 20. århundredes astronom og astrolog, *Nirmal Chandra Lahiri*. Det viser sig, at denne *ayanamsa* blev vedtaget af den indiske regering i 1956 i forbindelse med en stor kalenderreform (*Rashtriya Panchang*).

Det skete på anbefaling af N. C. Lahiri, der sad i reformkommissionen. Han læner sig for sin del op ad historikeren *Sankara Balakrishna Dikshita* (1853-98) og herefter går sporet koldt. *Lahiri-ayanamsa*en er altså en relativt ny opfindelse.

Problemet med den er, at den skaber en siderisk zodiak med 0° Vægt i konjunktion med stjernen *Spica* (se tegning), hvilket er i modstrid med de

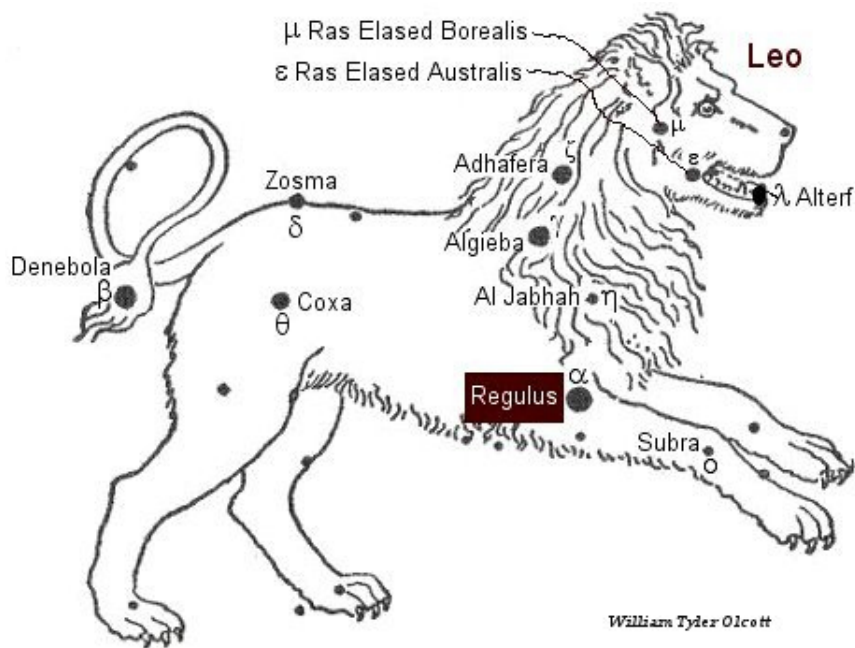
ældre udgaver af den sideriske zodiak. Derfor har indiske astrologer lige siden 1956 været uenige om, hvilken ayanamsa, der er den rigtige at anvende. Af lignende årsager ændredes udgangspunktet for ayanamsaen i 1956 til at blive beregnet ud fra den vestlige (tropiske) zodiak, fordi den er så veldefineret. Det er altså ikke længere den sideriske zodiak, der er fundamentet for definitionen af den indiske (sideriske) zodiak, det er den vestlige.

Den klassisk indiske ayanamsa havde stjernen Spica placeret i 29° Jomfru. At sætte 0° Vægt der er selvfølgelig enkelt og smukt. Det er bare forkert, så første konklusion er at løsrive den sideriske zodiak fra stjernen Spica.

Definition af ankerpunkt

Det blev nu nødvendigt at gå tilbage til det fælles udgangspunkt for både den indiske og den vestlige zodiak, og det ligger i det gamle Babylon og Persien et eller andet sted i det første årtusinde før vor tidsregning. Opgaven var at finde et ankerpunkt, dvs. en klar definition på fastlæggelsen af den sideriske dyrekreds, således at vi samtidig kunne fastslå, hvornår de to dyrekredse (den tropiske og den sideriske) stemte overens.

Den amerikanske astrolog *Cyril Fagan* og historikeren *Bartel van der Waerden* har peget på, at på denne tid var det de fire persiske kongestjerner, der definerede den sideriske zodiak. Dette lød betydeligt rigtigere end at bruge Spica, der ikke har nær samme vægt, hverken astronomisk eller mytologisk.

Fixed star: REGULUS Cor Leonis	
Constellation: Alpha (α) Leo	
Longitude 1900: 28LEO26	Longitude 2000: 29LEO50
Declination 1900: +12.27'	Declination 2000: +11.58'
Right ascension: 10h 08m	Latitude: +00.27'
Spectral class: B7	Magnitude: 1.35

Dermed flyttedes opmærksomheden til det store stjerne-kors i faste tegn. Det udgøres af aksen *Aldebaran* i Tyr og *Antares* i Skorpion, som ligger præcis over for hinanden i dyrekredsen. Den anden akse udgøres af *Regulus* i Løven og *Fomalhaut* som den fjerde

Imidlertid viser det sig, at stjernen *Fomalhaut* ('fiskens mund') ikke hører til Vandbæreren, men i et selvstændigt stjernebillede, *Piscis Australis*. Den blev fejlagtigt identificeret som den fjerde 'kongestjerne' af den franske astronom *Camille Flammarion* i 1800-tallet. En fejltagelse, der er blevet hæn-

gende. Dels fordi *Fomalhaut* er stærkt lysende. Dels måske også fordi den store franske astrolog, *Charles Nicoullaud* (1854-1925), antog navnet *Fomalhaut* som sit 'nom de plume'. Den danske historiker og astrolog *Ove von Spæth* har gjort opmærksom på denne fejlslutning og peger i stedet på den vigtigste stjerne i stjernebilledet Vandbæreren (*Alfa Aquarii*), som hedder *Sadal Malik* ('kongens held'), som den fjerde kongestjerne.

Flere astrologer og historikere har haft aksen *Aldebaran-Antares* til at ligge præcis midt i tegnene Tyr-Skorpion, altså i 15°

i hvert tegn. Her udfra kunne himlen enkelt deles i tolv lige store stykker.

Dermed når man frem til den kreds af stjernebilleder langs ekliptika, som babylonerne opdelt i tolv lige store sektioner og navngav efter de stjernebilleder der (stort set) blev rummet i de tolv himmelafsnit.

Hipparchos

Denne definition af den sideriske dyrekreds lå ganske nær den gamle indiske, som giver en overensstemmelse med den tropiske omkring år 300, dvs. omkring Romerriget's splittelse og dannelse af det byzantinske rige. Hvilket godt kunne give mening, hvis man anlagde en historisk vinkel.

Grækeren *Hipparchos*, der tilskrives opdagelsen af forårspunktets præcession, dvs. forskydning i forhold til stjernehimlen, havde imidlertid et 'nulpunkt', der lå ca. 130 år FØR vor tidsregning. Det giver en afvigelse på over 400 år ved udregning af tidsaldrene, så det kan naturligvis ikke accepteres uden videre. En ting, der her har undret flere astronomer, er, at Hipparchos tilsyneladende

Hipparchos 190-120 BC

lader 0° Vædder ramme lidt ved siden af en fixstjerne og ikke direkte i konjunktion. Man kunne derfor let få den tanke, at hans udgangspunkt var et andet.

Regulus

Danske *Ove von Spæth* har derfor peget på en mulighed, hvor det er kongestjernen Regulus, der er den centrale. Navnet Regulus betyder 'lille konge' og blev givet i 1400-tallet af *Nicolaus Copernicus* som en direkte latinsk oversættelse af det græske navn *Basiliskos*, som *Ptolemæus* bruger i sit værk *Almagest*.

Babylonerne kaldte den for Sharru ('kongen'), inderne for Magha ('den mægtige'), perserne Magh ('den store') og så fremdeles. Alle kulturerne tilføjede Regulus en ganske særlig betydning som himlens konge. Et særligt tilnavn var det græske *Kardia Leontos*, som på latin blev til Cor Leonis og på dansk til Løvehjerte.

Ved at ændre fokus fra akse Aldebaran-Antares til Regulus, flyttede de tolv inddelinger

sig de 10° den ligger skævt for akse. Denne ændring får det hele til at falde på plads, både astronomisk, astrologisk og mytologisk. Navnlig bliver 'nulpunktet' hvor de to zodiaker stemme overens placeret ca 130 f.Kr., ganske som Hipparchos har angivet det. Sandsynligvis har vi her forklaringen på, hvorfor hans 0° Vædder ikke er i konjunktion med en stjerne. Han har ganske enkelt et andet udgangspunkt.

Det bliver logisk, hvorfor Regulus bliver kaldt 'hersker over himlene', når den definerer den sideriske dyrekreds og dermed også ayanamsaen, der fortæller om tidsaldrenes.

På skemaet kan man se, at Regulus ligger (som den eneste af de store stjerner) næsten på ekliptika, kun en halv grad fra. Regulus er derfor i særlig grad knyttet til Solens bane og indgår i direkte relation med planeterne, bl.a. som konjunktioner. Når Solen er i konjunktion med Regulus, så har vi en 'regulusformørkelse'. Ganske som man kan få det med Månen og en sjælden gang med Merkur og med Venus.

Tidsaldrene

Accepteres udgangspunktet med en babylonisk zodiak, der er defineret ud fra kongestjernen Regulus placeret i 0° Løve, så definerer Regulus alle de tolv sideriske tegns begyndelse. Hele tolvdelingen vil jo udgå fra Regulus' position og alle tegngrænser et antal gange 30° fra Regulus.

Regulus bliver på denne måde til selve 'nøglen til himlen', som den er blevet kaldt. Med fokus på den, kan man

Camille Flammarion 1842-1925

rent praktisk gøre sig fri af alle historiske overvejelser, når man skal bestemme overgangen til en tidsalder som eksempelvis Vandbærerens. I stedet kan man blot at følge Regulus' position i den tropiske dyrekreds. Denne position vil samtidig definere den sideriske zodiaks tolv tegns position, da der er præcis 30° mellem hver.

Vandbærerens tid

Naturligvis vil det interessere os vældigt, hvornår Vandbærerens tidsalder begynder, når man tager udgangs punkt i den babyloniske zodiak, forankret i stjernen Regulus.

Vi har den nøjagtige astronomiske position for stjernen. Som det ses på omstående skema, stod Regulus 29°50' ved årtusindskiftet, dvs. ganske nær et tegnskift. Dermed er Regulus placeret i vores zodiak i vores tid ved år 2000.

Regner vi med en middelhastighed (ayanamsa) på 72 år pr grad, så er 10' en sjettedel af en grad, og en sjettedel af 72 år er 12 år. Lægges disse 12 år til 2000, så får vi året 2012.

Med alle mulige forbehold for småfejl i bueminutter osv., så ligger tærskelen til Vandbærerens tidsalder ikke desto mindre i indeværende årti, måske endda i det meget omtalte år 2012, som vi netop er gået ud af. Esoteriske kilder nævner årstallet 2017, og det kunne jo også være rigtigt. Forskellen er meget lille set i tidsalder-perspektiv.

Forbehold

Nu er overgangen mellem to tidsalder ikke noget, der sker på en eftermiddag. Forårspunktet er 72 år om at bevæge sig en

enkelt grad. Normalt regnes med en overgangstid på et par århundreder eller så, svarende til ca. 3° orbis for bevægelsen af forårspunktet. Alligevel ser det på en mærkelig måde ud til, at det er nu, fremtiden begynder ... og ankerstjernen Regulus vil de næste to tusinde år være i Jomfruens tegn. 🍏

Novgorod ikon

KILDER

- Rejsende i fixstjerner, Sigvard Mahler Dam, Faaborg 2002
- Science awakening II, Bartel van der Waerden, New York 1974
- [Great Invocation Chart(?)] David Keston, Journal of Esoteric Psychology, Volume 12, No 2, pp91-95, Fall 1998-1999 publ. Seven Ray Institute
- <https://www.facebook.com/selskabet>
- <http://www.constellations-ofwords.com/stars/Regulus.html>
- <http://www.thirax.dk/artikler/OveSpaeth/Ove35/index.html>
- <http://www.edkohout.com/mundane/earthday-02.html>
- <http://cds.cern.ch/record/96412/files/CERN-ARCH-PMC-06-353.pdf>
- http://en.wikipedia.org/wiki/Babylonian_star_catalogues
- <http://www.snowcrest.net/sunrise/aapersian%20astrology5.htm>
- <http://www.glenn.freehomepage.com/writings/sidereal/index.html>
- http://en.wikipedia.org/wiki/Astrological_age
- http://en.wikipedia.org/wiki/Axial_precession#Hipparchus.27_discovery
- http://www.astro.com/swisseph/swisseph.htm#_Toc335142969
- http://www.astro.com/astrology/in_vedic2_e.htm
- <http://www.astrogeographia.org/articles/BabylonianZodiac>

Nyhedsbrevet Sophie udgives løbende og efter behov af Astrologisk Museum. Tidligere numre kan findes på museets hjemmeside <http://pub.asmu.dk> Museets bestyrelse udgør redaktionen, og ansv. red. er Claus Houlberg Artikler udtrykker forfatterens synspunkter og ikke nødvendigvis museets.